

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2021 - 3642

Doknr.
417981

Dato
05-05-2021

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 23. april 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 548 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jakob Sølvhøj (EL).

Spørgsmål nr. 548:

”Mener ministeren, at en borger, der har et handicap, og hvor det efter en faglig vurdering, f.eks. fra VISO, vil være en stor hjælp med en servicehund, bør kunne få bevilliget en servicehund som et hjælpemiddel, eller mener ministeren, det er rimeligt, at borgeren først skal igennem et langt forløb, hvor alle andre tænkelige behandlingsmuligheder afprøves, før der kan bevilliges en servicehund; særligt når sådanne lange forløb med afprøvning af andre indsatser kan føre til forværring af borgerens situation og dermed behov for mere hjælp og støtte fra det offentlige, end hvis borgeren havde fået bevilliget en servicehund?”

Svar:

Det er kommunen, der afgør, om borgerens funktionsevne er nedsat i en sådan grad, at betingelserne for at få et hjælpemiddel, f.eks. en servicehund, er opfyldt.

Kommunen skal yde støtte til hjælpemidler til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når hjælpemidlet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne, i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller er nødvendigt for, at den pågældende kan udøve et erhverv.

Af Ankestyrelsens principafgørelse 58-09 fremgår det f.eks., at selvom servicehunden ikke i væsentlig grad kunne afhjælpe de varige følger af ansøgers nedsatte funktionsevne eller i væsentlig grad kunne lette den daglige tilværelse i hjemmet, vurderedes det i den konkrete sag, at servicehunden var nødvendig for at ansøger kunne udføre sit erhverv.

Men for at en person kan anses for at have en varig nedsat funktionsevne, skal behandlingsmulighederne være udtømte og udsigtsløse. I hvilke tilfælde, dette gør sig gældende, beror på en konkret og individuel vurdering. Men det må selvfølgelig altid tilstræbes, at sagsforløbet ikke kommer borgeren unødigt til last.

Med venlig hilsen
Astrid Krag